

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

Getijk wij van God beproefd zijn geweest, dat ons het evangelie zou toebetroefd worden, alsoo spreken wij, niet als menschen behagende, maar God, die onze harten beproeft. Want wij hebben nooit met pluinstrijkende woorden omgegaan, getijk gij weet, noch met eenig bedeksel van gierigheid; God is getuige! Noch zockende eer uit menschen, noch van u, noch van anderen; hoewel wij u tot last kouden zijn als Christus' apostelen.

1 Thess. 2 : 4—6.

No. 14.

15 Juli 1904

9de Jaargang.

ONS ZENDELINGSWERK — EENIGE VERMANINGEN.

Door Pres. JOSEPH F. SMITH in de *Juvenile Instructor*.

De door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verrichte zendelingsarbeid is een onderwerp dat meer en meer de aandacht trekt en de verwondering opwekt van de menschen in de wereld die de uitgestrektheid en de uitwerkselen ervan vernemen. Dit gevoelen van verbazing is met bewondering gemengd in de gemoederen van degenen die de nadere bijzonderheden van ons zendelingsstelsel bestudeeren, en die de zelfopoffering, het durend geloof en het godvreezend vertrouwen kunnen waardeeren waardoor de zendingen van de Kerk onderscheiden worden. Het feit dat degenen onzer die uitgaan op zendingen dit doen op hun eigen kosten, onbezoldigd, inderdaad zonder hoop op geldelijke belooning, jarenlang ver van huis vertoevende — gewoonlijk jaren van de jonge mannelijkheid — de jaren die beschouwd worden als de kostbaarste voor het vormen der persoonlijke loopbaan en betrekking in het leven — dit feit kan werkelijk wel de verbazing en verwondering van de wereld opwekken.

De Heiligen der Laatste Dagen kennen echter wel den aard van de macht door hunne gekozen medebroeders uitgeoefend die in den vreemde reizen, dikwijls „zonder buidel of male”, alleen beladen met den rijkdom van de vredesboodschap, welke zij zonder prijs aanbieden aan den gretigen waarheidszoeker. Wij beseffen het plechtige feit dat een getuigenis van het Evangelie van Christus in zichzelf een bron van innerlijke kracht en sterkte is, haargelukkig bezitter aanzettende tot onophoudelijke krachtsinspanning in het werk waarbij hij zich aangesloten heeft, hoe groot de vereischte opoffering en zelfverloochening ook mogen zijn.

Zijn de goede resultaten door den zendelingsdienst der Kerk verkregen nu reeds groot, de resultaten zullen in de toekomst nog veel grooter zijn. Waar nu een oogst is van twintig- of dertigvoud van het in geloof gezaaid zaad, daar zal nog geoogst en op de graanzolder des Heeren verzameld worden een teruggave van een vol honderdvoud. En deze verzekerde vermeerdering wordt niet alleen berekend naar verhouding van het aantal in het veld uitgezonden zendingen; het zal gedeeltelijk en misschien grootelijks liggen aan de groote bekwaamheden en innerlijke krachten door de personen uitgeoefend. De wiskundige waarheid dat het geheel gelijk is aan de som van zijn deelen is toepasselijk op het werk der Kerk in al hare afdeelingen. Indien iedere zending van de Kerk nu in het veld zijn uiterste best deed om de mate van zijne roeping en aanstelling te vervullen, zou de tijd van een rijkeren oogst aangebroken zijn, zelfs nu reeds.

Velen onzer zich geheel aan het werk des Heeren overgevende zendingen trachten onverschrokken hun best te doen, en om dag aan dag beter te doen; hun loon is groot en zal nog grooter worden. Anderen ontbreekt het aan innerlijke kracht en effectbejag; hun werk wordt, indien het al gedaan wordt, op een half-bezielde wijze gedaan, en hunne gedachten loopen immer vooruit naar den tijd van hun ontslag en terugkeer.

Voor hen van de eerste klasse zijn de dagen al te kort en de maanden te weinig in getal voor de verheven werkzaamheden waarin zij zulke echte voldoening en zulk waar geluk vinden. Voor de anderen kruipen de dagen om en de weken zijn lastig. Hoe droevig het ook is deze verklaring te maken, het is niettemin waar dat er nietsdoeners in den wijngaard zijn, die onder de betoovering van traagheid en nalatigheid, de wijnstokken ongesnoeid en onverzorgd laten. Voor dezulken is er weinig voldoening en minder waar geluk in het werk dat zooveel betekenis heeft voor hen en voor anderen.

Het is een zaak van rechtmatige trotsch en reine eerzucht onder ons jong volkje — jonge mannen in het bijzonder — in het bezit te zijn van een zendelings-certificaat van aanstelling, met het aangehechte eervol ontslag. Om dezelve eervol gewonnen te hebben moet de houder moedig geweest zijn terwijl hij in den dienst was.

De afzonderlijke Ouderling is grootelijks overgelaten aan de leiding van den geest zijner roeping, waarvan hij doordrongen zou moeten zijn. Als hij er in faalt dien geest aan te kweeken, welke is de geest van innerlijke kracht en vlijt, zal hij spoedig langzaam, traag en ongelukkig worden. Iedere zending zou moeten streven om een deel van iederen dag toe te wijden aan studie en biddende overdenking van de beginselen des Evangelies en de theologie van de Kerk. Hij zou moeten lezen en overpeinzen en bidden. Het is waar, wij zijn gekant tegen het gereed maken van vooraf geprepareerde redevoeringen om afgeleverd te worden

met de gedachte aan welsprekende uitwerking en redekunstig vertoon; maar toch zou een Ouderling wanneer hij opstaat om eene vergadering toe te spreken, tehuis of in den vreemde, door en door voorbereid moeten zijn op zijne redevoering. Zijn geest zou wel gevuld moeten zijn met uitswaardige, hoorenswaardige en herinnerenswaardige gedachten; dan zal de geest van inspiratie de waarheden te voorschijn brengen waaraan zijne toehoorders behoefte hebben, en aan zijne woorden de toon van gezag geven.

Het is ons gerapporteerd dat in enkele onzer zendelings-hoofdkwartieren de Ouderlingen een goed gedeelte van den dag lanterfantou — vermoeid onder den last van degenen die niets te doen hebben! De arbeiders te weinig voor den oogst, en sommigen van de dienstknechten die in het veld gezonden zijn, in slaap liggende onder de boomen, met hunne sikkels werkeloos aan hunne zijde!

Broederen — gij voor wie deze woorden van vermaning passen, om uws zelfswille, zoo niet ter wille van degenen wier welzijn in uwe zorg is: wacht u voor traagheid en nalatigheid. De tegenpartijder is te gretig om voordeel te trekken uit uwe gevoelloosheid, en gij loopt kans de eigen getuigenis te verliezen, waarvan gij gezonden zijt getuigenis te geven aan de wereld.

Wij zouden conferentie-presidenten en andere presideerende ambtenaren in de onderscheidene vertakkingen der Kerk aanbevelen, dat daar waar het mogelijk is, zij toezien dat de Ouderlingen in hunne zorg geregeld en stelselmatig eene studie volgen van de standaardwerken en andere goedgekeurde uitgaven van de Kerk, aldus zich meer ten volle uitrustende als leeraars voor de wereld.

Er is weinig verontschuldiging voor den luiaard in eenige levenssfeer; er is overvloedig arbeid voor een ieder die arbeiden wil; maar allerminst is er eene verontschuldiging of verzachtende omstandigheid in het geval van eenen lusteloozen of luien zending, die voorgeeft het druk te hebben in den dienst des Heeren.

Het moet met ernst aanbevolen worden dat Ouderlingen, in den vreemde op zending, en inderdaad de Heiligen der Laatste Dagen in het algemeen, twistzieke redeneering en debat aangaande leerstellige onderwerpen vermijden. De waarheid van het Evangelie hangt niet af, wat betreft het bewijzen ervan, van verhitte besprekingen: de boodschap der waarheid wordt met de meeste uitwerking afgeleverd wanneer zij uitgedrukt wordt in woorden van eenvoud en medegevoel.

De alreeds geschreven geschiedenis van ons zendelingswerk bewijst de beuzelachtigheid van openbaar debat en discussie tusschen onze Ouderlingen en hunne tegenstanders; en dit ten spijt van het feit dat in de groote meerderheid van zulke ondernemingen de gerechtelijke overwinning behaald is geworden door onze vertegenwoordigers. Eene getuigenis van de waarheid is meer dan een loutere toestemming van

den geest: het is eene overtuiging van het hart, eene kennis die de geheele ziel van haren ontvanger vervult.

Overwinning in het debat is geen sterker rechtsbewijs aan de zijde van den overwinnaar dan het succes in den strijd bewijs is van de rechtvaardigheid der zaak waarom de overwinnaars vochten. Een debat is gewoonlijk slechts een worstelwedstrijd van woorden, en de uitkomst bewijst eenvoudig wie van de worstelaars sterker of meer bedreven was, stellig niet wie van hen gelijk had.

Deze woorden zijn echter niet geschreven om in het bijzonder het debat en de bespreking met oningewijden af te raden, maar om onze zendelingen aan te raden zich te weerhouden van nuttelooze woorden-twist onder henzelfen. Indien er verschil van meening bestaat tusschen broederen over zaken van leer of praktijk, laat die broederen lezen, overpeinen en boven alles bidden in hun onderzoek naar de waarheid; laat hen, zoo mogelijk en zoo noodig, het vraagpunt onderwerpen aan het oordeel van de ambtenaren in de Kerk die onmiddellijk over hen presideeren. Heden, evenals in iedere vroegere eeuw, is de strijd onder het menschedom eerder geweest om de overwinning dan om de waarheid; maar zulk eene overwinning — eene victorie aan de verkeerde zijde — is slechter dan een nederlaag in de oogen van God.

Wij vernemen dat er in sommige zendingen broederen geneigd zijn tot woordenwisseling en discussie onder henzelfen, en slechter nog dan dit, dat zij somtijds hun woordenwedstrijd voortzetten in het bijzijn van onderzoekers en onlangs bekeerde leden der Kerk. Er zal geen goed, maar zeker kwaad uit zulk een handelwijze voortkomen. De beginselen van het Evangelie zijn geschikte onderwerpen voor onderzoek en navorsching; verschillen van meening over leerstellige zaken kunnen zeer gepast besproken en bestudeerd worden door de Ouderlingen; maar alles zou gedaan moeten worden in den geest van den zoeker naar waarheid, en met biddende ernst dat de waarheid aan den dag moge komen.

Onze zendelingen zijn uitgezonden om de eerste beginselen van het Evangelie, Christus en Hem gekruisigd, te prediken op den weg van de theologische leer. Hun is niet opgedragen hun eigen inzichten over ingewikkelde theologische vraagpunten te verklaren, noch om hunne toehoorders te verwarren door met hunne diepzinnige geleerdheid te koop te loopen. Zij zijn leeraars en moeten dit zijn, indien zij in eenige mate voldoen aan de verantwoordelijkheden van hunne hooge roeping; maar zij zouden zoo na mogelijk leeren volgens het voorbeeld van den Meester — zoekende te leiden door liefde voor hunne medemenschen, door eenvoudige uitlegging en overreding; niet trachtende met kracht te overtuigen.

Broederen, laat deze onderwerpen van nuttelooze discussie alleen; houdt u stipt aan de leeringen van het geopenbaarde woord, gelijk het

duidelijk gemaakt is in de standaardwerken van de Kerk en door de uitspraken van de levende profeten; en laat geen verschil van inzicht over diepzinnige dingen der leer uwe aandacht geheel in beslag nemen, opdat gij daardoor niet vervreemd wordt van elkander en gescheiden van den Geest des Heeren.

De standaardwerken van de Kerk en andere goedgekeurde geschriften zouden zorgvuldig moeten bestudeerd en van verklarende aantekeningen voorzien worden door de broederen; iedere Heilige der Laatste Dagen en in het bijzonder iedere Ouderling in het veld zou moeten zoeken geleerd te worden in het Evangelie; maar laat het niet vergeten worden dat de lezer, om de geïnspireerde geschriften goed te verstaan, zelf de geest van inspiratie hebben moet; en deze geest zal nimmer iemand aanzetten tot vijandige discussie of woordenwedstrijd.

Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, en al hetgeen wenschelijk is, met inbegrip van de kennis waarnaar gij reikhalst, zal u gegeven worden.

ZELFS DE BLOEMEN GEVEN GETUIGENIS.

In een in Amerika uitgegeven boek getiteld „Bloemen en Varens op de plaatsen waar zij het meest voorkomen”, door Mabel Osgood Wright, een welbekend schrijver over onderwerpen van de natuurlijke historie, vinden wij een allerbelangwekkendste paragraaf. Het hoofdstuk waarin zij voorkomt draagt den titel „Uit tuinen ontsnapt”, en vertelt van vele New England-bloemen, eenmaal aangekweekt, maar die zich verspreid hebben over het land en in vele gevallen aangezien worden voor wilde bloemen. De paragraaf luidt als volgt:

„Deze zelfde artisjok (de schrijver had juist de Jeruzalemsche artisjok vermeld), nu zoo dikwijls gezien aan den kant van den weg en in moderne tuinen, ontsnapte ver terug in het duistere verleden uit een aankweeking waarvan zelfs geen verslag overgebleven is; zij werd geplant en verzorgd door een oorspronkelijk volk, van welks komst en heengaan wij niets weten. De plant behoort in Azië thuis. Heeft een verloren stam haar meegebracht toen hij oostwaarts reisde ten tijde toen, door Alaska, de oostelijke en westelijke vastelanden één waren? Wie kan het zeggen, tenzij er door een bloem een schakel bestaat die het *nu* verbindt aan de dingen van het verleden”.

Een student van het Boek van Mormon kan gemakkelijk de bovenstaande vragen beantwoorden. Hij weet stellig dat dat boek de geschiedenis geeft van twee volken, die beide uit Azië kwamen naar het Amerikaansch vasteland, met zich meebrengende zaden van velerlei soort om ze te planten op het land waarheen zij geleid zouden worden.

De Jaredieten, wier geschiedenis het Boek van Mormon geeft, werden door den Heere uitgeleid van den Toren van Babel, over de wateren naar dit land, en verspreidden zich na verloop van tijd, wordt

ous gezegd, over het geheele vasteland. Toen zij hunnen tocht aarvingen vertelde de Heere hun onder anderen zaden der aarde van iedere soort te verzamelen. Dit deden zij, en namen ze mede en plantten ze in het nieuwe land.

Lehi's kolonie, uit Jeruzalem geleid, deelt eveneens mede, na aankomst in het beloofde land (het Amerikaansche vasteland): „Wij plantten al onze zaden in de aarde, welke wij uit het land van Jeruzalem medegebracht hadden. En het geschiedde, dat zij zeer goed groeiden”.

Een dezer stammen, mag gerust aangenomen worden, plantte en verzorgde de Jeruzalemsche artisjok, misschien medegebracht door een hunner als eene lieve herinnering aan een vroeger tehuis in een verwijderd land. En nu, als een eenvoudige bloem aan den kant van den weg, geeft zij getuigenis van de waarheid van het boek dat verslag geeft van de geschiedenis des volks dat haar medebracht, en van welks komst en heengaan dat verslag ons kennis gegeven heeft.

De rotsen hebben hunne getuigenis gegeven, de verbrokkelende ruïnen hebben een verhaal verteld; en nu komt deze bloem als een nieuwe schakel in den keten die ons van dit tegenwoordige geslacht verbindt met het zwijgende verleden. Zij voegt bij de andere hare getuigenis dat het door Joseph Smith te voorschijn gebracht verslag niet de verbeelding van zijn geest was, maar de werkelijke geschiedenis van het volk dat eenmaal op dit land woonde en verdween, maar een kostelijk verslag achterlatende, om te voorschijn gebracht te worden in den geschikten tijd des Heeren, en vertaald door Zijne macht, opdat allen die zouden willen, het mochten lezen en zijne beteekenis verstaan.

Juvenile Instructor.

ARNHEMSCHE CONFERENTIE.

De Arnheemsche Conferentie werd te Arnhem gehouden op Zondag 10 Juli 1904. Aanwezig waren de volgende autoriteiten en zendelingen: Zendings-president Willard T. Cannon; President Heber J. Webb en Chas. H. Dudley van de Groninger Conferentie; Pieter Assenberg en Abraham Dalebout van de Amsterdamsche Conferentie; Uffo Uffens van de Rotterdamsche Conferentie en femke Kooijman van het Zendingskantoor; benevens President Gerard J. S. Abels, zuster Margereth Abels, Cornelis v. d. Graaf, Orson H. Willie, Petrus W. de Hart en Reindert Schouten van de Arnheemsche Conferentie. Er werden drie bijeenkomsten gehouden, allen geleid door president Abels.

De eerste vergadering werd gehouden in de gewone zaal, Walstraat 6, des morgens om 10 uur. Het openingslied was: „Op, sta op, en versier u, o Zion”. Door Ouderling Petrus W. de Hart werd het gebed gedaan. Hierna werden door den leider der vergadering voorgesteld ter ondersteuning en erkenning der algemeene autoriteiten der Kerk en der

Zending, de Zendingen van de Arnhemse Conferentie: President Gerard J. S. Abels, zuster Magereth Abels, Cornelis van de Graaf, Orson H. Willie, Samuël J. Allen, Petrus W. de Hart en Reindert Schouten, benevens het geheele priesterschap en al de ambtsdragers der Conferentie, welke allen eenstemmig op de gebruikelijke wijze ondersteund en erkend werden. Voo ts gaf pres. Abels een kort verslag van den toestand der zending, die aanmoedigend kan genoemd worden. President Cannon, hierna aan het woord gekomen, zeide dat het onze plicht is het Evangelie te verkondigen. Alhoewel men ons niet gelooft, gaan wij toch voort. Spreker spoorde allen aan tot het doen van de eenvoudige, dagelijkse plichten. Ouderling Willie betoogde dat het noodig is, dat een arbeider in den wijngaard des Heeren eene goddelijke roeping ontvangt. Voor tusschenpoozing zongen de vergaderden: „D' aarde met haar bloemenzegen”. Ouderling Dudley zeide dat wij door het Evangelie het doel, dat de Heere had met onze zending naar de aarde, kunnen bereiken. Ouderling Schouten betuigde zijne blijdschap over het verslag van den arbeid die er in de conferentie verricht is. Door Ouderling Dalebout werd gewezen op het gewichtige feit dat de God des hemels zich geopenbaard heeft in deze dagen, zoodat wij het Evangelie hebben ontvangen op dezelfde wijze als de Apostel Paulus het ontvangen had: niet van eenig mensch, maar van den Heere Jezus Christus. De slotzang was: „O, geef ons Uw genade”.

De middagbijeenkoms, eene openluchtvergadering in het Park Sonsbeek, ving om half drie aan. Gezongen werd: „Heer ai! maak mij Uwe wegen”. Gebeden door Ouderling Uffens, waarna men zong: O, vast als een rotssteen”. President Abels hield eene korte inleidingsrede en gaf daarna het woord aan Ouderling Webb. Deze besprak breedvoerig de herstelling van het Evangelie en de wederoprichting aller dingen. Na het zingen van een lied nam Pres. Abels het woord. Hij wees er op dat de Heere allen wil behouden. Spreker weidde vervolgens uit over de vruchten des Evangelies: de voornaamste vrucht is de liefde, waarnaar wij allen zouden moeten jagen. Ouderling Kooijman, die daarna sprak, wees er op dat een waar volgeling van den Heiland niet alleen zedelijk rein moet leven, maar ook gehoorzaam moet zijn aan al de plechtigheden en ceremoniën door den Verlosser ingesteld. Er werd vervolgens nog een slotwoord gesproken door den leider der vergadering, die ook, na het zingen van een lied door de bijeengekomenen, het dankgebed deed.

Des avonds om 8 uur ving de vergadering in het Loge-gebouw aan. Ouderling Uffens was de eerste spreker. Hij besprak den afval en daarna achtereenvolgens de eerste beginselen des Evangelies. Een kwartet zong: „Ziet hoe de morgenzon haar loopbaan schitteren doet”. Ouderling Assenberg, die daarna sprak, behandelde breedvoerig de ware doopmanier. Aan den kinderdoop werd alle echtheid en noodzakelijk-

heid ontkend. Het kwartet zong andermaal een lied: „Catch the sunshine!” Ouderling Van de Graaf nam een kort overzicht van het op dezen dag gesprokene en spoorde allen aan tot plichtsbetrachting. Na een slotwoord van den leider der vergadering zong men: „Heer, wij gaan met Uwen zegen”. Dankzegging door Ouderling De Hart.

In al de bijeenkomsten heerschte een voortreffelijke geest. Het was een ware feestdag. Bij den aanvang van de openlucht-vergadering waren er ongeveer 200 personen aanwezig. Dit getal groeide weldra aan tot 400, en gedurende het verdere samenzijn, dat twee uren duurde, was datzelfde aantal toehoorders, of meer nog, aanwezig. Men verleende de beste aandacht. Het weder was allervoortreffelijkst.

Den volgenden dag kwamen de zendelingen in de gewone raads-vergadering bijeen, alwaar leerrijke onderrichtingen verstrekt werden.

IERKE KOOIJMAN, *Secr.*

VARIA.

EEN STATISTIEK OVER TIJDSCHRIFTEN.

In de „Revue hebdomadaire” wordt een korte statistiek over tijdschriften gegeven. In Europa staat Duitschland met 5500 tijdschriften, waarvan 800 dagbladen, bovenaan. Dan volgt Engeland met 3000, waarvan 809 dagbladen, Frankrijk met 2819 en Italië met 1400 bladen. Dan komen Oostenrijk-Hongarije. Spanje, Rusland, Griekenland en Zwitserland. Het geheele aantal in Europa verschijnende tijdschriften bedraagt ongeveer 20.000. Voor Azië bedraagt dit getal 3000, waarvan Japan alleen 1500 bladen bezit. Afrika staat bij de andere werelddelen ver ten achter, er verschijnen slechts 200 dagbladen, waarvan 30 in Egypte. Ook Australië beteekent in dit opzicht niet veel. Amerika daarentegen bezit een groot aantal tijdschriften. Alleen in de Vereenigde Staten verschijnen 12,500 periodieken, waarvan 1000 dagelijks verschijnen. Door negers worden daar 120 bladen uitgegeven.

ONTSLAG.

Op den 3den Juli werd Ouderling Henry E. King eervol ontslagen van zijne zending, met vergunning om naar huis te gaan zoodra het hem zou voegen.

AANGEKOMEN.

Ouderling Harm Bell, uit Ogden, Utah, aan wien de Amsterdamsche Conferentie als arbeidsveld is aangewezen.

VERPLAATSING.

Ouderling Chas. H. Dudley is van de Groninger Conferentie verplaatst naar de Arnheemsche Conferentie.

Ouderling Guy A. Wilson is verplaatst van de Amsterdamsche naar de Groninger Conferentie.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

DOOD VAN APOSTEL WOODRUFF.

De Kerkorganen hebben in deze dagen een treurigen plicht te vervullen, n.l. den dood te vermelden van eenen Apostel des Heeren. Uit El Paso, Texas, komt het ontstellende nieuws dat aldaar op den 20sten Juni gestorven is Abraham O. Woodruff. Dit gebeurde slechts twee weken na het overlijden van zijne echtgenoot. Samen hadden zij een bezoek gebracht aan de Mexikaansche zending. In de stad Mexico werd Zuster Woodruff aangetast door de kinderpokken, aan de gevolgen waarvan zij stierf. Ouderling Woodruff was een zoon van wijlen President Wilford Woodruff, en werd te Salt Lake City geboren op 23 November 1872. In het jaar 1893 ging hij op zending naar de Zwitsersche en Duitsche Zending, van welken arbeid hij zich getrouw kweet. In Utah teruggekomen, werd hij op 7 October 1897 tot Apostel verordineerd. Ter aanvulling dezer mededeelingen nemen wij het volgende uit de *Deseret News* over:

„De treurige tijding van den dood van Apostel Abraham Owen Woodruff komt tot het publiek als een niet gemakkelijk te dragen ramp. Zoo spoedig volgende op het nieuws van het overlijden zijner vrouw, is het als de herhaling van een zwaren slag, die niet uit te drukken pijn en spijt veroorzaakt. Toen men vernam dat de beroofde en liefhebbende echtgenoot dezelfde ziekte gekregen had, die zijne beminde metgezellin wegvoerde, was dit eene voorspelling van de uitkomst. Maar zijn natuurlijk fijne lichaamsbouw, zijn ongewoon standvastig geloof, en de bekwame hulp die hij ontving, gaven hoop op zijn spoedig herstel. Maar zijne groote bezorgdheid, zijn gestadig waken en gebrek aan rust, bij het verzorgen van zijne stervende vrouw, namen zijne krachten af en de ziekte greep hem dus aan toen hij weinig voorbereid was om hare aanvallen te wederstaan, en het was hartverzwakking dat zijne aardsche loopbaan deed eindigen. Hij was over de Mexikaansche grens in Texas gevoerd, en in het hospitaal te El Paso ontving hij de noodige zorg en behandeling, en al het mogelijke werd voor zijn herstel aangewend. President A. W. Ivins was aanwezig, en dat is een waarborg dat er geen poging onaangewend is gebleven om onzen broeder door de proef heen te brengen. Hij is heengegaan om zich te vereenigen met zijne geliefde en liefhebbende echtgenoot en de groote en goede mannen en vrouwen die hen voorgegaan zijn, en alwaar zijn geëerbiedigde vader en medegenooten in het Apostelschap en Priesterschap van den Allerhoogste gereed stonden om hem eene hartelijke begroeting te geven. Broeder Woodruff was een opgewekt en moedig strijder in het leger

des Heeren; gereed om gehoor te geven aan iedere roeping; verknocht aan de zaak waaraan hij zich voor zijn leven gewijd had; bekwaam en nuttig in maatschappelijke zoowel als in geestelijke dingen; en kalm en oordeelkundig in het oordeel, wanneer er wijze raad noodig was in het bijleggen van moeilijkheden in nieuw gevestigde nederzettingen. Hij was bemind door de Heiligen en bewonderd om zijnen reinen en bestendigen levenswandel. Hij was een gewaardeerd lid van zijn quorum, en er zal algemeen verdriet wezen door geheel de Kerk over het verlies door zijn heengaan veroorzaakt. Aan zijne beroofde moeder en zijne kinderen en verwanten betuigen wij ons diepst medegevoel. Moge God hen helpen en troosten. Er is geweest in Israël, want een opkomende ster is verdwenen uit Zions firmament, en in smart buigen zich de hoofden terwijl wij zachtkens fluisteren: „de wil des Heeren geschiede!”

VERKRIJGT DEN GEEST GODS.

Redevoering gehouden in de Weber-Ring-Conferentie,
Ogden, op Maandag 19 October 1896, door
President WILFORD WOODRUFF.

(Vervolg van bladzijde 205.)

Toen toonde hij mij de opstanding van de dooden — hetgeen de eerste en tweede opstanding genoemd wordt. In de eerste opstanding zag ik geen graven noch iemand uit het graf opgewekt. Ik zag legioenen van hemelsche wezens, mannen en vrouwen die het Evangelie ontvangen hadden, allen in witte kleederen gekleed. In den vorm waarin zij mij voorgesteld werden, waren zij alreeds uit de graven opgewekt. Daarna toonde hij mij hetgeen de tweede opstanding genoemd wordt. Uitgestrekte velden met graven waren vóór mij, en de Geest Gods rustte op de aarde als een lui zachte regen en toen die op de graven viel werden zij geopend, en er kwam een ontzaglijke schare van menschelijke wezens te voorschijn. Zij waren evenzoo verschillend in hunne kleederdracht als wij hier, of zooals zij neergelegd waren. Dit personage leerde mij met betrekking tot deze dingen. Onder anderen toonde hij mij verscheidene leeuwen gelijk glanzend koper, in de hemelen geplaatst. Ik vroeg den boodschapper wat zij beduiden. Hij zeide dat zij de verschillende bedelingen van het Evangelie van Christus aan de menschen voorstelden, en zij zouden allemaal gezien worden in de hemelen onder de teekenen die er getoond zouden worden. Nadat dit weggetrokken was, verdween hij. Nu, als ik een schilder geweest ware, had ik alles wat ik zag kunnen teekenen. Het maakte een indruk op mij die nooit weggegaan is van dien dag af tot heden toe. Den volgenden dag hadden wij eene vergadering in de Academie. Broeder Smoot en eenige anderen gingen

met mij mede; maar ik was van mijn stuk gebracht. Ik wist ternauwernood waar ik was, zoo was ik nog onder den invloed van hetgeen ik gezien had.

Ik laal dit aan als een der bezoeken die mij gebracht werden in mijne jongensjaren, om zoo te zeggen, in het Evangelie. Ik was toentertijd een priester. Natuurlijk was er een beweegreden voor, dat dit personage mij bezocht en deze waarheden leerde. Hij wist veel beter dan ik wat er vóór mij lag in het leven. Hij was mij ongetwijfeld gezonden met het doel, mij te versterken en mij aanmoediging te geven in mijne werkzaamheden.

Het andere voorval, dat ik aanhalen wil, is hetgeen ik in de jongste Algemeene Conferentie besprak. Ik behoef er thans niet bijzonder over uit te weiden; maar ik had er een beweegreden voor, het bij die gelegenheid aan het volk te verhalen. De geschiedenis van Broeder Kimball's handelingen met die booze geesten in Engeland is welbekend in de Kerk. En terwijl ik hierover spreek wil ik een vergissing verbeteren, die ik maakte toen ik er in onze Algemeene Conferentie over sprak. Ik verwarde de namen van Broeder Kimball en Broeder Hyde, en liet het voorkomen dat Broeder Kimball die booze geesten uit Broeder Hyde dreef, terwijl de waarheid is dat Broeder Kimball met die geesten geslagen was en Broeder Hyde hem zalfde. Daar dit een geschiedeniszaak is, wil ik het nauwkeurig zeggen, en maak daarom deze verklaring. Toen Broeder Kimball, Broeder George A. Smith en ik naar Londen gingen, ontmoetten wij deze booze geesten. Zij zochten ons te verdelgen. Het allereerste huis dat ons geopend werd was met duivels gevuld. Zij hadden zich daar tot onze verwoesting vergaderd, zoodat wij het Evangelie niet in die groote stad zouden planten. Broeder Kimball ging naar Manchester om het een of ander te doen, en liet Broeder George A. Smith en mij daar achter. Op een avond zaten wij tot 11 uur op, over het Mormonisme pratende, en toen gingen wij naar bed. Pas hadden wij ons neergelegd of deze geesten kwamen op ons, en wij waren flink op weg ons leven te verliezen. Het was alsof een sterk man mij bij de keel had, trachtende mij te verworgen. Te midden hiervan vertelde mij een geest te bidden. Dit deed ik, en terwijl ik bad ging de deur open, de kamer werd met licht vervuld, en drie boodschappers kwamen naar binnen. Wie zij waren weet ik niet. Zij kwamen en legden hunne handen op ons, en bestraffen deze machten en reddden daardoor ons leven. Dit niet alleen, maar door de macht die zij hielden bestraffen zij het geheele leger van duivelen die in de groote stad waren, en bonden hen zoodat zij nooit meer een Ouderling gehinderd hebben na dien dag tot heden toe.

Nu, die boodschappers werden ons gezonden omdat het noodig was. Wij zouden ons leven verloren hebben als iemand ons niet bevrijd had. Wij hadden hulp noodig, en wij konden die niet anders krijgen.

Dit is alles wat ik zeggen wil aangaande de bediening van engelen aan mijzelf. Deze Apostel die ik bedoel vertelde mij dat hij herhaaldelijk gebeden had om de bediening van engelen. Indien het noodig geweest ware om zijn leven te behouden, zooals met mij, zou hij de bediening van engelen gehad hebben. Maar hij had toegang tot de gaven des Heiligen Geestes, zooals wij allen. En daarover, broederen en zusters, wil ik tot u spreken.

Op een morgen, terwijl wij in Winter Quarters waren, zeide Broeder Brigham Young tot mij en de broederen dat hij dien vorigen nacht een bezoek gehad had van Joseph Smith. Ik vroeg hem wat hij tot hem zeide. Hij antwoordde dat Joseph hem gezegd had, het volk te zeggen dat zij moesten arbeiden om den Geest Gods te verkrijgen; dat zij dien noodig hadden om hen te ondersteunen en kracht te geven om door hun werk heen te komen op de aarde.

Nu wil ik u een weinigje van mijne ervaring in dit opzicht mededeelen. Joseph Smith heeft mij menigmaal bezocht na zijn dood, en mij vele gewichtige beginselen geleerd. De laatste maal toen hij mij bezocht was terwijl ik in een storm op zee was. Ik ging op mijne laatste zending naar Engeland. Mijne metgezellen waren Broeder Leonard W. Hardy, Broeder Milton Holmes, Broeder Dan Jones, en een andere broeder, en mijne echtgenooten en twee andere vrouwen. Wij hadden drie dagen en drie nachten gevaren in een zwaren wind en werden teruggedreven. Eindelijk vroeg ik mijnen metgezellen met mij in de kajuit te komen, en vertelde hun te bidden, of de Heere de wind wilde veranderen. Ik vreesde niet dat wij zouden vergaan; maar de gedachte van naar New-York teruggedreven te worden beviel mij niet, daar ik mijn reis verder voort wilde zetten. Wij deden allen hetzelfde gebed, beide mannen en vrouwen: en toen wij gereed waren gingen wij aan dek en in nog geen minuut was het alsof iemand een zwaard genomen en den storm doorgesneden had, en gij hadt een mouselinen zakdoek omhoog kunnen werpen en hij zou haar niet bewogen hebben. Den daaropvolgenden nacht bezochten Joseph en Hyrum mij, en de Profeet legde mij vele groote dingen voor. Onder anderen vertelde hij mij, den Geest Gods te verkrijgen; dat wij dien allen noodig hadden. Hij vertelde mij eveneens wat de twaalf Apostelen zouden moeten doormaken op de aarde vóór de komst van den Zoon des menschen, en wat het loon van hunne werkzaamheden zijn zou; maar dat alles werd mij ontnomen, om de eene of andere reden. Niettemin weet ik dat het allerheerlijkst was, ofschoon er veel van onze hand geëischt zoude worden.

Joseph Smith ging voort mij en anderen te bezoeken tot op een zekerer tijd en toen hield het op. Toen ik hem de laatste maal zag was het in den hemel. Hij kwam en sprak mij toe. Hij zeide, dat hij zich niet kon ophouden om met mij te spreken omdat hij haast

had. De volgende man dien ik ontmoette was Vader Smith; hij kon niet met mij spreken omdat hij haast had. Ik ontmoette een half dozijn broederen die hooge positiën bekleed hadden op aarde, en geen hunner kon zich ophouden om met mij te spreken omdat zij haast hadden. Ik was zeer verbaasd. Na een tijdje zag ik den Profeet weder, en ik kreeg het voorrecht hem een vraag te doen. „Nu”, zeide ik, „ik zou gaarne willen weten waarom gij haast hebt. Ik heb mijn leven lang haast gehad; maar ik verwachtte dat mijn haast over zou zijn wanneer ik in het koninkrijk der hemelen kwam, indien ik daar ooit zou komen”.

Joseph zeide: „Ik zal het u vertellen, Broeder Woodruff. Iedere bedeeling die het Priesterschap op aarde gehad heeft en het celestiale koninkrijk binnengegaan is, heeft een zekere hoeveelheid werk te doen gehad, om zich te bereiden om naar de aarde te gaan met den Heiland wanneer Hij heengaat om op de aarde te regeeren. Iedere bedeeling heeft ruimen tijd gehad om dit werk te doen. Wij niet. Wij zijn de laatste bedeeling; er moet zooveel werk gedaan worden dat wij ons wel moeten haasten om het te verrichten”. Natuurlijk, dat was voldoende, maar het was een nieuwe leer voor mij.

Brigham Young bezocht mij eveneens na zijnen dood. Bij één gelegenheid kwamen hij en Broeder Heber C. Kimball in een prachtig rijtuig met keurige witte paarden en vergezelden mij naar eene conferentie die ik ging bijwonen. Toen ik daar aankwam vroeg ik Broeder Brigham of hij de leiding van de conferentie wilde nemen. „Neen”, zeide hij, „ik heb mijn werk hier gedaan. Ik ben gekomen om te zien wat gij doet en wat gij het volk leert”. En hij vertelde mij wat Joseph Smith hem geleerd had in Winter Quarters, om het volk te leeren den Geest Gods te verkrijgen. Hij zeide: „Ik wensch dat gij het volk leert den Geest Gods te verkrijgen. Gij kunt zonder dien Geest het Koninkrijk Gods niet opbouwen”.

Dat is hetgeen ik hier vandaag tot de broederen en zusters wil zeggen.

Elke man en vrouw in deze Kerk zou moeten arbeiden om den Geest te verkrijgen. Wij zijn omringd door booze geesten — geesten die krijg voeren tegen God en tegen alles wat aan het opbouwen van het Koninkrijk Gods medewerkt; en wij hebben den Heiligen Geest noodig om ons in staat te stellen deze invloeden te overwinnen. Ik heb den Heiligen Geest gehad op mijne reizen. Elke man die uitgegaan is in den wijngaard en getrouw gearbeid heeft in het werk Gods heeft hem gehad. Ik heb gesproken over de bediening van engelen aan mijzelf. Wat deden deze engelen? Eén hunner leerde mij sommige dingen aangaande de teekenen die de komst van den Zoon des menschen zouden voorafgaan. Anderen kwamen en reddden mijn leven. Wat toen? Zij keerden zich om en verlieten mij. Maar hoe is het met den Heiligen Geest? De Heilige Geest verlaat mij niet als ik mijn plicht doe. Hij verlaat geen

mensch die zijn plicht doet. Dit hebben wij altoos geweten. Joseph Smith vertelde broeder John Taylor bij eene gelegenheid, te arbeiden om den Geest Gods te verkrijgen, en zijne inspraken te volgen, en het zou een beginsel van openbaring binnen in hem worden. God heeft mij daarmede gezegend, en alles wat ik gedaan heb sedert ik in deze Kerk ben, is op dat beginsel gedaan. De Geest Gods heeft mij verteld wat ik doen moest, en ik moest dat volgen.

Tijdens den afval in Kirtland wist Joseph ternauwernood als hij iemand ontmoette, tenzij de Geest Gods het hem openbaarde, of hij een vriend of vijand was. De meeste voornamen mannen bestreden hem. Te midden van die duisternis zeide de Geest Gods tot mij: „Kies u een makker en ga onmiddellijk naar de Fox-Eilanden.” Wel, ik wist evenmin wat er op de Fox-Eilanden als wat er op Kolob *) was. Maar de Heere zeide mij heen te gaan en ik ging. Ik koos Jonathan H. Hale, en hij ging met mij mede. Wij wierpen aldaar eenige duivelen uit, predikten het evangelie en verrichtten eenige teekenen. Ik stak het Ontario-Meer over en ging Connecticut binnen, alwaar mijn vader woonde. Ik had geen een mijner bloedverwanten gezien sedert ik het Evangelie omhelsd had. Ik predikte aldaar het Evangelie, en doopte mijnen vader, mijne stiefmoeder, mijne zuster, en mijne ooms en tantes, en organiseerde daar eene vertakking. Ieder lid van die vertakking was een bloedverwant van mij, behalve één, en hij was een Methodistisch klas-leider die bij mijn vader in den kost was. Dit alles was mij beloofd door ouden Vader Smith toen hij mij zegende. Ik ging naar de Fox-Eilanden, en deed daar een goed werk. Door de zegeningen van God bracht ik bijna honderd menschen van daar naar Zion, terzelfder tijd als de Heiligen uit Missouri naar Illinois verdreven werden.

Zoo is het door geheel mijn leven gegaan. Indien ik iets ondernemen heb te doen, en de Heere gewild heeft dat ik iets anders zou doen, dan heeft hij mij dat moeten vertellen. Toen wij naar Engeland gezonden werden, werden wij door openbaring gezonden. Ik ging in de Staffordshire-pottenbakkerijen met Broeder Alfred Cordon. Wij deden een prachtig werk, bijna elken avond doopende, en ik dacht dat het de mooiste zending was die ik ooit gehad had. Ik ging in de stad Hanley op een avond, en woonde eene vergadering bij in eene groote zaal, welke overvol was. De Geest des Heeren kwam op mij en zeide dat dat de laatste vergadering was die ik gedurende vele dagen met de lieden houden zou. Ik vertelde het volk dat dat de laatste vergadering was waarin ik met hen zoude zijn. Na de vergadering vroegen zij mij waarheen ik ging. Ik vertelde hun dat ik het niet wist. In den ochtend vroeg ik den Heere wat hij van mij wenschte. Hij zeide alléén: „Ga naar het zuiden.” Ik stapte in een postwagen en reed tachtig mijlen. Het eerste

*) Een planeet nabij de woonplaats van God.

huis waar ik ging aanleggen was dat van John Benbow's in Hereford-Shire. Binnen een half uur nadat ik het huis binnen getreden was wist ik precies waarom de Heere mij gezonden had. Er waren lieden daar die gebeden hadden om de oude orde van dingen. Zij wachtten op het Evangelie zooals het geleerd werd door Christus en Zijne Apostelen. Het gevolg was, dat ik in de eerste dertig dagen nadat ik daar aangekomen was, zes honderd van die lieden doopte. Door een arbeid van acht maanden bracht ik in dat land achttien-honderd in de Kerk. Waarom? Omdat daar een volk was dat bereid was voor het Evangelie, en de Heere zond mij daar om dat werk te doen. Ik moest altijd God de heerlijkheid geven voor al het goede dat mij overkomen is; want ik heb begrepen door welke macht het kwam.

Toen ik in Winter Quarters terugkwam van den pionierstocht, zeide President Young tot mij: „Broeder Woodruff, ik wensch dat u met uw vrouw en kinderen naar Boston gaat, en daar blijft totdat gij alle Heiligen Gods in New England en Canada kunt vergaderen en ze opzenden naar Zion.” Ik deed zooals hij mij gezegd had. Het nam twee jaren in, om allen te vergaderen en ik bracht de laatste op met een gezelschap. Toen ik in Pittsburg kwam met dit gezelschap was het duister, en ik zag een stoomboot die juist gereed gemaakt werd om weg te gaan. Ik liep rechtstreeks naar den kapitein en vroeg of hij gereed was om weg te gaan. Hij antwoordde met ja. „Hoeveel passagiers hebt u?” „Twee honderd en vijftig.” „Kunt gij nog honderd opnemen?” „Jawel”. „Dan”, zeide ik, „zou ik gaarne bij u aan boord gaan.” De woorden waren nauwelijks uit mijn mond of de Heilige Geest zeide tot mij: „Ga gij noch uw gezelschap aan boord van die stoomboot”. Dat was genoeg; ik had de stem van den Geest leeren kennen. Ik keerde mij om en vertelde den kapitein dat ik besloten was op het oogenblik niet te gaan. Die stoomboot voer weg. Het was een donkere nacht, en voordat de boot ver weg was vatte zij vuur, en alles wat aan boord was ging verloren. Wij zouden waarschijnlijk hetzelfde lot gedeeld hebben, had ik dien Vermaner niet binnen in mij gehad,

Ik bespreek deze dingen omdat ik wensch dat gij dienzelfden Geest zult verkrijgen. Alle Ouderlingen Israëls, hetzij in den vreemde of te huis, hebben dien Geest noodig. Toen ik eens op weg was naar de oostelijke staten, reed ik iemands erf op in Indiana. Broeder Orson Hyde was erop gereden en zette zijn wagen niet ver van de huisdeur en ik zette de mijne er naast. Ik spande mijne muilezels uit en bond ze vast aan eenen eik. Ik had mijne vrouw en twee kinderen bij mij in mijne wagen. Wij legden ons neder, en de Heilige Geest zeide mij op te staan en mijn wagen te verplaatsen. Ik stond direct op. Mijne vrouw vroeg mij wat ik ging doen. Ik zeide dat ik de wagen ging verzetten. Zij wilde weten waarvoor. Ik vertelde haar dat ik het niet wist. Ik verzettede den wagen om en bij vijftien roeden, keek om mij heen, en ging

weer naar bed. De Geest zeide mij wederom op te staan en mijne muil-
ezels te verzetten. Dit deed ik. Binnen twintig minuten kwam er
een wervelwind die dien eik neervelde en hem juist dwars over de plek
deed vallen waar mijn voertuig gestaan had. Door naar dien Geest te
luisteren was ons leven gespaard gebleven.

Nu, het was geen engel die mij deze dingen uitduidde; het was de
Heilige Geest. Dit is de Geest dien wij moeten hebben om de doelein-
Gods ten uitvoer te brengen op de aarde. Wij hebben dien meer noodig
dan eenige andere gave. Ik gevoelde mij gisteren gedrongen dit beginsel
aan de Heiligen der Laatste Dagen te leeren. Wij zijn te midden van
vijanden, te midden van duisternis en verzoeking, en wij hebben noodig,
geleid te worden door den Geest Gods. Wij moesten den Heere bidden
totdat wij den Trooster verkrijgen. Dit is hetgeen ons beloofd wordt
wanneer wij gedoopt worden. Het is de Geest van licht, van waarheid,
en van openbaring. en hij kan met ons allen terzelfder tijd zijn.

Broederen en zusteren, God zegene u. Ik ben blij, met u te ver-
gaderen. Er zijn zeer weinig hier zoo oud als ik. Hoe lang ik in dit land
vertoeven zal weet ik niet; maar terwijl ik hier verblijf wensch ik zoo-
veel goed te doen als in mijn vermogen is. Dit zijn beginselen die mij
zeer veel op mijn gemoed gelegen hebben. Indien wij arbeiden om dien
Geest, zullen wij geen twist en geen moeielijkheid hebben, zoolang als
die in ons woont. God zegene u. Amen.

OVERLEDEN.

SOL. — Te Dordrecht, 28 Juni 1904, Aletta Petronella Sol, dochtertje
van Pieter- en Alletta Molenbroek-Sol, geboren te Dordrecht 7 October
1895 en aldaar ingezegend door Ouderling W. J. de Brij op 16 December 1896.

I N H O U D :

Ons Zendelingswerk. — Eenige Verma- ning-n Blz. 217 Zelfs de Bloemen geven getuigenis " 221 Arnhemse Conferentie " 222 Varia " 224 Ontslag " 224	. .	Aangekomen Blz. 224 Verplaatsing " 224 Dood van Apostel Woodruff " 225 Verkrijgt den Geest Gods " 226 Overleden " 232
---	---	---

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.